

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU || REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	35 lei
6 luni	18 "
3 luni	9 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

S U M A R

Statistica penală, de d-l profesor I. Tanoviceanu;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație s. I: *Pantelie Marin Crăciun Tebeică cu Peraschiva Radu Minculescu*;Idem s. II: *Ana Csomortani cu Aron Csomortani*;Idem s. II: *Solomon Stern cu Avram Bercovici*;Curtea de apel Iași, s. II: *Elena Gașteanu cu Domnica T. Mihai, cu o Notă de d-l S. Scriban*;Judecătoria Tutova: *Safta I. Sava ș. a. cu N. Antoche și alții*;Comisiunea de apel a Capitalei pe 1907: *P. C. Spanonidis cu Fiscul, pentru taxa de represalii*

Statistica penală

Colegul meu de la Facultatea de drept din Iași d. Iulian Teodorescu, într'un studiu intitulat «Motivul crimei într'o statistică penală», publicat în *Curierul Judiciar* din 29 Aprilie 1907, se ocupă de statistica penală a țării noastre, arătând neajunsurile ei și îmbunătățirile de care ar fi susceptibilă. Ca unul, care de mai bine de 15 ani fac studii asupra statisticei noastre penale, ori-cine înțelege interesul cu care am citit studiul colegului meu, și bucuria ce am simțit că am un conlucrător în această direcțiune.

De la început însă citirea studiului d-lui Teodorescu, mi-a produs o adevărată neliniște. D-sa afirmă nici mai mult nici mai puțin decât că funcționarii noștri au alcătuit o «*statistică criminală fantesistă*».

Și eu, care luasem în serios această statistică criminală, și facusem studii asupra ei, prezentând chiar un memoriu publicat în *Analele Academiei* (seria II, tom. XXIV), mă găseam în trista situațiune a nebunului care clădește pe nisip!

Fără să mă lovească direct, d. Teodorescu mă atingea indirect destul de simțitor, căci arătând neseriositatea statisticei pe care eu m'am întemeiat, implicit dovedea puțina pricepere și judecată a aceluia, care în studiile sale se întemeiază

pe o statistică fantesistă, fără să-și dea seamă de valoarea ei.

Făcutu-m'am eu însă culpabil de o ast-fel de mare greșală în cât să nu observ că statistica noastră penală nu merită nici o încredere, după cum pretinde colegul meu d. Iulian Teodorescu?

Că această statistică lasă de dorit am spus-o și am repetat-o în mai multe rânduri. În 1896 ziceam: «Poate că ar fi timpul să arăt aici defectele statisticei românești». Am spus atunci că chiar funcționarii centrali erau prin 1869 și 1870 atât de ignoranți în cât se găsesc rubrici intitulate: *delicte criminale și delicte corecționale*, iar printre pedepsele date de tribunale ei inscriau și *degradațiunea civică* ¹⁾.

În 1902 scriam: «Studiem mersul criminalității noastre în interval de 32 de ani, de când avem o statistică penală *foarte defectoasă*, ce e drept, dar totuși suficientă spre a cunoaște direcțiunea morală în care mergem». Presentând memoriul nostru Academiei Române, recunoașteam că cifrele statistice, de care mă serveam nu au precisiune și exactitate matematică, ci servă să ne arate mai mult *aproximativ*, o stare de lucruri ²⁾. În același an, răspunzând unui critic, recunoașteam din nou «că statistica țării noastre nu e perfectă» ³⁾.

Prin urmare nu am fost necunoscător al imperfecțiunii statisticei noastre penale.

Dar de la o statistică imperfectă, chiar foarte defectoasă, până la o statistică fantesistă distanța e foarte mare, de oare-ce o statistică fantesistă e neantul, care nu poate servi la nimic, pe când o statistică defectuoasă, ori cât de defectuoasă ar fi ea, poate fi utilizată până la oare-care măsură, grație unei critice serioase.

¹⁾ I. Tanoviceanu. Creșterea criminalității în România, Iași, 1896, p. 55 (studiu scris în 1892).

²⁾ I. Tanoviceanu. România sub raportul moral: *Analele Academiei Române*, Seria II, T. XXVII. 1902, București.

³⁾ Revista de drept și sociologie. An. IV, vol. II, p. 256.

Să fie oare adevărat că statistica penală a țării noastre e o statistică fantesistă, cum pretinde d. Iulian Teodorescu?

Care sunt probele pe care le aduce d-sa pentru-ca să dovedească această afirmațiune?

Le vom cita textual:

«Un exemplu ne va dovedi cele ce avansăm.

«In tablourile de la Curțile cu jurați, găsim pentru anul 1875 un număr de 1814 afaceri, iar acuzații nu sunt de cât 1688. Ori-cine înțelege, că este imposibil de admis un asemenea rezultat. Adevărul nu poate fi de cât contrariu. In adevăr, e un fapt constant că numărul afacerilor e tot-d'auna mai mic de cât numărul infractorilor, fiind-că mai mulți infractori, pot lua parte la o infracțiune. Atunci cum se explică rezultatul de care vorbeam?»

Mărturisesc că atunci când am citit aceste linii, m'am înspăimântat; se poate oare să nu fi băgat de seamă o greșeală atât de mare, eu care am studiat ani întregi statistica penală a țării noastre? Și dacă am observat-o, cum am mai luat în serios o statistică alcătuită de ignoranți, care nu știa lucrul acesta elementar și de bun simț, că numărul infractorilor unei țări e tot-d'auna mai mic de cât numărul infracțiunilor, de oare-ce dacă fie-care infracțiune presupune un infractor, sunt însă infracțiuni cari sunt comise de mai mulți infractori.

Am luat dar statistica judiciară a anului 1875, și am căutat să văd dacă în adevăr în ea se găsesc la Curțile cu jurați 1688 de acușați și 1814 afaceri. Numărul 1688 al acușătorilor l'am găsit cu multă înlesnire, el rezultă din adunarea celor 952 acușați din trimestrele I și II, cu 736 acușați din trimestrul III și IV; de altmintrelea el se află în publicațiunile mele din 1896 și 1902. Dar cifra 1814 mi era cu neputință să o găsesc cu toate cercetările mele, și într'un moment mă gândeam chiar să scriu colegului meu, rugându-l să-mi spună de unde a luat această cifră.

In cele din urmă am găsit-o, însă cu mare greutate, căci era motiv să fie găsită cu mare greutate.

In tabela statistică de la pag. 6, care arată felul crimelor, se vede că numărul crimelor și delictelor politice și de presă judecate de jurați in primele două sesiuni ale anului 1875, a fost de 511; la pag. 12 mai găsim încă 396 pentru ultimele două sesiuni; in total 907 afaceri judecate de jurați. D. Iulian Teodorescu dă o cifră exact în doită 1814, ceea-ce este de sigur o eroare nu însă a statisticei noastre judiciare!

Cum a căzut colegul nostru in această eroare?

In tabelele statistice de la pag. 6 și 12, cifrele 511 și 396 sunt puse la început global și

apoi tabelele intră in amănunte arătând felul crimelor (de înaltă trădare, contra constituțiunii, contra intereselor publice, contra persoanelor și contra proprietății).

D. I. Teodorescu, nebăgând de seamă că cifrele din aceste coloane sunt împărțirea pe categorii a celor din prima coloană, le a adunat împreună pe toate la un loc, și ast-fel a ajuns la o cifră în doită, căci a adunat suma totală împreună cu cifrele parțiale din care ea se compunea. Ast-fel făcând, și ajungând la numărul de 1814 afaceri, negreșit că d. Teodorescu, avea drept să se mire și să numească fantesistă o statistică penală care arată că in 1814 afaceri judecate de jurați in 1875, au fost numai 1688 acușați, ca și cum ar fi fost cu puțință ca in 126 de afaceri duse inaintea juraților să nu fi existat nici-un acusat!

Punând însă cifra reală de 907 afaceri și 1688 acușați, așa cum rezultă din tabelele statistice ale anului 1875 atunci lucrul nu mai e anormal, ci foarte natural.

Exemplul dar al colegului meu ca să dovedească «cele ce avansa» că statistica noastră criminală e «fantesistă» e rău ales, căci se bazează pe o greșală de adunare a D-sale.

Ce e drept că d. Iulian Teodorescu mai adaugă un alt argument pentru ca să probeze afirmațiunea d-sale relativ la statistica noastră penală.

„Dacă se examinează statistica de la 1875 până la 1891, vedem unele totaluri care nu pot fi de cât eronate, căci in acești 17 ani, 16 prezintă o cifră superioară numărului de 1400 acușați; iar pentru un singur an, in 1883, cifra se coboară la 1172. Este admisibil un asemenea rezultat? De sigur că nu».

Nu cred nici acest argument întemeiat.

Negreșit că criminalitatea unei țări variaza între oare-care limite minimale și maximale, dar care sunt aceste limite? E greu de a le preciza in mod matematic, pentru a putea afirma in mod apriori că o anumită cifră e falsă.

Numărul 1172 in 1883, când găsim 1252 in 1885, nu ni se pare de loc fals or fantesist, cel mult această cifră poate cere o verificare.

Merg mai departe și recunosc că ea e o probă de imperfecțiunea statisticei noastre penale.

In adevăr, o statistică bine făcută ar fi trebuit să cerceteze cauzele acestei scăderi considerabile a marelui criminalități in 1883, lucru care ar fi fost cu mult mai ușor de făcut atunci când s'a lucrat această statistică, de cât astăzi, după aproape un sfert de secol.

In ori-ce cas d. Teodorescu, care recunoaște că factorii criminalității, mai ales cei sociali, au o mare influență, nu trebuie să se mire că într'un anumit an, lucrând cu mai puțină intensitate, ei

aŭ dat un rezultat diferit de cel dat în alți ani. D-sa trebuie încă să-și amintească faptul că, tocmai pentru a înlătura aceste mici jocuri ale statisticei anuale, în Franța, și în multe alte țări, se studiază statistica pe mezii quinquenale.

Aș putea să mă opresc aici, fiind că scopul meu nu a fost să analizez întregul studiu al d-lui Teodorescu; cred însă că e bine să mai relev încă una din observațiunile d-sale asupra statisticei noastre penale.

D. Teodorescu se arată foarte sceptic în privința datelor acestei statistice.

D-sa observă că, dacă de la un singur tribunal sosesc cifre greșite „se înțelege de la sine că toate rezultatele vor deveni *fantesiste*“. Mergând mai departe adaugă că, «chiar dacă nu s'ar găsi un singur tribunal care să nu-și fi făcut datoria, totuși statistica n'ar fi exactă dacă va lipsi unitatea, adică toate tribunalele și instituțiunile judiciare să urmeze după o normă comună la umplerea diverselor coloane».

Relativ la prima dorință observ că unitatea nu se poate să nu existe. Trimițând tabele statistice uniforme, forțat se vor umple coloanele după aceeași normă, adică după rezultatele ce derivă din despuierea hotăririlor penale. E cu neputință a concepe două norme de extragere a cifrelor statistice, de către un tribunal care și face datoria.

Rămâne secunda obiecțiune, anume că: dacă un singur tribunal dă o cifră falsă întregul rezultat e fals.

Recunosc împreună cu d. Teodorescu, că rezultatul e fals matematic, însă sub punctul de vedere statistic, exactitatea matematică e un lucru cu totul secundar. În adevăr, ce importă, de exemplu, că statistica populațiunii României ar arăta 6.524.327 or 6.524.300? Sau că statistica penală a anului 1898 ar arăta 268.500 de preveniți, în loc de 268.381? Sau în fine că statistica mișcării populațiunii ne-ar da un excedent greșit de 95.638, în loc de 95.150?

Când e vorba de cifre concrete, iar nu de abstracțiuni matematice, interesul este a se ști *aproximativ* cifra cea mare, iar nu unimile și zecimile.

Une-orî chiar sutele și miile or zecimile de mii sunt indiferente, fiind vorba de zecimi și sute de milioane.

Prin urmare, dacă un tribunal ar da o cifră inexactă relativ la statistica penală, negreșit că întreaga cifră a țării e inexactă, matematic, vorbind, însă sub punctul de vedere al statisticei penale, paguba nu e mare, căci dacă celelalte 31 de tribunale dau cifra exactă, inexacti-

tatea e aproape imperceptibilă, de oare-ce este 31 de orî micșorată.

Și trebuie notat că în cas de cifre plămuite, tribunalul va pune mai tot-deauna cifre mijlocii, conducându-se după anii precedenți, căci alt-fel se teme că biroul statistic central va observa plămuirea. Prin urmare inexactitatea nu poate fi mare, și nu poate influența simțitor cifra totală a țării; ea va fi ca o picătură de otravă într'un vas mare cu apă.

În orî-ce cas e o exagerațiune a pretinde că din cauza unei mici inexactități întreaga statistică a țării e fantesistă.

În fapt mă mir chiar de acest scepticism al colegului meu, precum și de obiecțiunea aceasta adusă statisticei penale. D. I. Teodorescu citează pe E. Ferri de mai multe orî; ei bine, Ferri în Sociologia sa penală ocupându-se de statistică, arată foarte clar inanitatea acestei obiecțiuni.

Răspunzând lui Oettinger (Ueber die methodische Erhebung und Beurteilung Kriminalstatistischer Daten), el spune că în statistică excesul de ușurință (temeritate), și excesul de scrupul sunt amândouă infecunde, apoi adaugă aceste cuvinte:

„Și începând de la prea puțină credință pe care Oettinger și alătea alții, zic că o acordă cifrelor statistice, fără să noteze că în urmă ei înșiși în fine recurg la ele, fiind-că nu e altă alegere posibilă, eu voi spune că dacă de această imperfecțiune a datelor statistice voim să ținem socoteală pentru a înștiința de singurul grad de probabilitate, și nu de absolută certitudine și precizie fotografică, care li se poate acorda, suntem cu totul de acord; dar dacă cu acestea se cearcă de a se contesta orî-ce valoare observațiunilor statistice, eu fac rezervele mele“⁴).

Acesta e adevărul, și nu aș putea să regret în destul dacă ideile nefavorabile despre statistica noastră penală ale d-lui Teodorescu, ar ajunge să fie împărțite de titularii departamentului justiției. Eu am luptat pe cât mi-a fost cu putință, și acum mă aștept ca și colegul meu d. Teodorescu să lupte alături cu mine, la desvoltarea și perfecționarea statisticei noastre penale, căci după cum a spus Lordul Brangham în congresul statistic din Londra, din 1860: „statistica penală e pentru legiuitor cea ce e harta, busola și sonda pentru un navigator“.

I. Tanoviceanu

4) E. Ferri. Sociologia criminală III-a ed., Torino, 1892, Cap. II, p. 209 și 210.

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 14 Martie 1907

Președenția D-lui I. DUGA, Consilier

Pantelie Marin Crăciun Tebeică cu Paraschiva Radu
Minculeasa

Legea rurală. — Chestiunea de a se ști dacă un sătean întrunește sau nu condițiunile cerute de legea rurală, spre a putea dobândi pământ rural. — Dacă această chestiune se poate propune direct în casație. (Art. 376 procedura civilă).

De și dispozițiunile legii rurale din 1864 privitoare la împroprietărire sunt de ordine publică, însă, chestiunea de a se ști dacă un sătean întrunește sau nu condițiunile cerute de lege spre a putea dobândi pământ rural, cerând o verificare a unui element cu totul de fapt, nu poate fi propusă d'a dreptul înaintea Curței de casație.

Decizia No. 98/907. — Respins recursul făcut de Pantelie Marin Crăciun Tebeică, contra deciziunii Curții de apel Craiova S. I, No. 10/905, dată în proces cu Paraschiva Ion Marin Minculeasa.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Poni în desvoltarea motivului de casare invocat.

D-l avocat Aurel Comănescu în combateri;

D-l Procuror P. Sadoveanu în concluziunile puse pentru respingerea recursului.

Asupra mijlocului de casare invocat :

«Violarea art. 1 din legea rurală interpretativă din 1879. Curtea consimțind o înstrăinare de pământ rural, fără a cere dacă dobânditorul împlinește condițiunile cerute de art. 1 din legea rurală din 1879, comite un exces de putere și nesocotește o dispoziție legală de ordine publică».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că recurentul de azi Pantelie Marin Crăciun Tebeică, d'înaintea Curții de fond n'a contestat lui Ion Radu Minculeasa zis Ion Tudor Tebeică, reprezentat acum prin intimată în recurs Paraschiva Ion Radu Minculeasa, ca tutoare legală a minorilor săi fi, calitatea de sătean cultivator de pământ și neîmproprietărit;

Considerând că Curtea de apel luând ast-fel ca constant faptul că Ion Radu Minculeasa se găsea în condițiunile cerute de legea rurală spre a putea dobândi pământ rural, cu drept cuvânt a judecat prin deciziunea atacată că numitul a dobândit pământul rural în litigiul, prin actul a cărei anulare s'a cerut prin acțiunea care face obiectul procesului de față;

Considerând că de și dispozițiunile legii rurale din 1864 privitoare la împroprietărire, sunt de ordine publică, însă chestiunea de a se ști dacă un sătean întrunește sau nu condițiunile cerute de lege spre a putea dobândi pământ rural, cerând o verificare a unor elemente cu totul de fapt, nu poate fi propusă d'a dreptul înaintea Curței de casație (art. 736 pr. civ.);

Considerând că ast-fel fiind, și întru cât recurentul n'a contestat d'înaintea Curței de fond că Ion Radu Minculeasa, este sătean cultivator, ne-împroprietărit, și n'a cerut să dovedească că nu s'ar găsi în condițiunile cerute de lege spre a căpăta pământ rural, iar certificatele prezentate azi acestei Inalte Curți, n'au fost exhibate la instanța de fond, mijlocul de casare invocat se găsește neîntemeiat;

Pentru aceste motive, de acord cu D-l Procuror, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 30 Mai 1906

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Consilier

Ana Csomortani cu Aron Csomortani.

Căsătorie. — Celebrarea ei între două supuși străini, numai la preotul catolic conform legii Ungare.— Dacă o asemenea căsătorie, săvârșită pe teritoriul țării noastre, este valabilă.

In materie de căsătorie chiar dacă legea personală a soților ar considera căsătoria ca un contract pur religios și ar atribui prin urmare competența de a o celebra numai autorității eclesiastice, totuși, pe teritoriul țării noastre, ea nu poate fi valabil efectuată de cât când ar dobândi mai întâi consacrația ofițerului stărei civile.

Deciziunea No. 149/906.— Respins, după divergență, recursul făcut de Ana Csomortani, contra deciziunii Curței de apel din București secția III No. 115/905, dată în proces cu Aron Csomortani.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Atanasiu, în desvoltarea motivelor de casare. și

Pe d. avocat Sachelarie, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

I. «Violarea art. 152 din codul civil și greșită interpretare a art. 2 al. 3 din codul civil.

«Pe baza principiului de reciprocitate, tras din art. 152 codul civil, căsătoria contractată în România de către un strein după formele țării sale este valabilă cu atât mai mult cu cât dispozițiunile art. 2 al. 3 din codul civil sunt facultative, iar nu obligatorii.

«Ast-fel căsătoria contractată între noi supuși austro-ungari în anul 1891, înaintea preotului catolic este valabilă, de oare-ce la acea epocă căsătoria în Austro-Ungaria avea un caracter pur religios.

«Curtea însă consideră căsătoria dintre noi ca neexistentă».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, care adoptă motivele din sentința apelată a tribunalului;

Că, din această sentință se constată că, cu ocazia cererii de pensie alimentară, făcută de recurentă, în contra soțului său, pe baza acțiunii de divorț, tribunalul a examinat chestiunea validității căsătoriei și a decis că ea nu este valabilă, de oare-ce este celebrată înaintea preotului catolic conform legii ungare;

Considerând că chestiunea, este de a se ști, dacă căsătoria dintre doi supuși străini, a căror lege națională cere, pentru efectuarea ei, numai intervenția puterii eclesiastice, o atare căsătorie săvârșită în acest mod pe teritoriul țării noastre este sau nu valabilă;

Considerând că, ori de câte ori este în conflict legea personală a unui individ cu legislația locală, trebuie a căuta dacă interesul general al acestui stat, nu reclamă aplicația exclusivă a acesteia din urmă;

Considerând că, în asemenea caz, este de netăgăduit că legile de interes general se impun tuturor indivizilor aflați pe teritoriul unde aceste legi sunt edictate;

Considerând dar, că chiar dacă am admite un caracter facultativ regulei «locus regit actum», totuși atunci, când o legislație, cum este a noastră, pedepsește intervenția autorității eclesiastice de ori-ce cult, pentru celebrarea unei căsătorii, mai înainte de a fi dobândit consacrațiunea unui reprezentant al puterii civile (art. 166 C. penal) reiese în mod evident, că în asemenea caz, instituția căsătoriei civile este un principiu de ordine politică, și, ca atare, neobservarea ei este contrarie ordinii publice internaționale;

Ast-fel fiind, în specie, chiar dacă legea personală a pretenșilor soți, ar considera căsătoria ca un contract pur religios și ar atribui, prin urmare, competența de a o celebra, numai autorității eclesiastice, totuși, pe teritoriul țării noastre ea nu poate fi valabil efectuată, de cât când ar dobândi mai întâi, consacrația oficerului stărei civile;

Că, așa fiind primul motiv de casare câtă a se respinge ca nefondat.

Asupra celui de al doilea motiv de casare :

II. «Omisie esențială.

«Am susținut înaintea Onor. Curții de apel că, chiar dacă s'ar admite nevalabilitatea căsătoriei dintre noi, totuși potrivit art. 183 și 184 codul civil, că fiind de bună credință, care se prezumă până la proba contrarie urmează ca soțul meu să fie obligat a "mi servi o pensiune alimentară».

Considerând că, instanța de fond stabilește că această căsătorie fiind neexistentă, de oare-ce a fost celebrată numai înaintea unui preot, ea nu poate produce efectele unei căsătorii putative, motivare destul de suficientă și în conformitate cu dispozițiunile articolului 183, 184 și 966 din codul civil;

Că, așa fiind, și acest motiv este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența din 2 Aprilie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Solomon Stern și Avram Bercovici

Libertatea individuală. — Dispozițiune de ordine publică, garantată de constituție. — Mandat de arestare. — Nulitatea lui. — Dacă se poate propune direct în casație. — Mandat de arestare. — Condițiunile și forma ce trebuie să întrunească. — Lipsa unora din aceste condițiuni. — Nulitatea mandatului de arestare. — (Art. 93 și 101 din legea asupra libertății individuale; art. 13 din constituție; 736 pr. civilă.

1. În materie penală este de principiu că ori ce dispoziție de lege prevăzută sub pedeapsă de nulitate este de ordine publică și ca atare poate fi propusă direct în casație; că pe lângă aceasta, libertatea individuală atinge interesul general al societății și formează pentru toți o garanție de ordine publică garantată chiar de constituție prin art. 13.

2. Nulitatea unui mandat de arestare din cauza lipselor de forme cerute de lege, nu cere nici o verificare a elementelor de fapt, ci ea se poate vedea din simpla inspectare a actului.

3. Mandatul de arestare fiind o măsură extraordinară, legiuitorul a prevăzut în art. 93 pr. penală că el se poate da numai în circumstanțe grave și când această arestare este indispensabilă instrucțiunii cauzei său este reclamată de un interes al siguranței publice.

Că de asemenea, prin art. 101 pr. penală spre a garanta și mai mult libertatea personală, a prescris ca acest mandat să coprindă nu numai cauza care l'a provocat, calificarea faptului și pedeapsa prevăzută de lege, dar încă să fie și motivat, și toate acestea, sub pedeapsă de nulitate.

Prin urmare, este nul un mandat de arestare care nu arată nici cauza adică faptul ma-

terial comis, nici motivarea luării unei asemenea măsură așa de riguroase.

Decisiunea No. 713/907. — Casate, fără trimitere, după divergență — în urma recursului făcut de Solomon Stern și Avram Bercovici — procesele-verbale ale Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de apel din Iași din 8 și 19 Martie 1907.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat O. Teodoreanu în dezvoltarea motivului de casare rămas în divergență.

Pe d. Procuror P. Sadoveanu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului de casare rămas în divergență :

«Violarea art. 101 și 93 proc. criminală prin nemotivarea mandatelor de arestare».

Având în vedere că recurenții Solomon Stern și Avram Bercovici au fost trimiși, prin rechizitorul introductiv din 3 Martie 1907 al Primului procuror al Trib. Iași, înaintea judelei instructor cabinetul I, sub inculpațiunea crimei de tentativă de omor, fapt prevăzut și penat de art. 225, 234 și 38 codul penal; în aceeași zi, judecătorul de instrucție, luându-le interogatoriul, emite în contra lor mandatele de arestare No. 575 și 577; iar Tribunalul Iași S. II, prin jurnalul No. 5955 din 5 Martie, menține mandatul de arestare emis în contra lui Avram Bercovici, dar infirmă pe cel emis în contra lui Solomon Stern; — în ziua de 6 Martie, Avram Bercovici face apel la Camera de punere sub acuzare în contra sus arătatului jurnal care-l menține în stare de arestare, precum asemenea face apel și Primul-Procuror în ceace privește liberarea de sub mandat a lui Solomon Stern; Camera de punere sub acuzare, prin încheierea sa din 8 Martie 1907, respinge apelul lui Avram Bercovici, și admite pe acela al Primului-Procuror, și astfel menține în stare de arestare, în baza sus arătatelor mandate, pe ambii recurenți. În ziua de 15 Martie 1907, pe când instrucția își urma cursul ei, ambii recurenți cer liberarea lor provizorie pe cauciune, pe care o și admite judecătorul de instrucție prin ordonanța No. 977; Primul-Procuror face opoziție la camera de punere sub acuzare în contra acestei liberări, și camera, prin încheierea sa din 19 Martie, admite opoziția, reformă ordonanța judecătorului de instrucție și, în consecință, menține sus arătatele mandate de arestare emise în contra recurenților. Recurenții fac în termen legal recurs în contra ambele deciziuni ale Camerei de punere sub acuzare, adică atât în contra aceleia din 8 Martie, cât și a aceleia din 19 Martie 1907, cari, conexându-se, sunt a se judeca azi;

Având în vedere că D. Procuror-General al acestei Curți pretinde, în primul rând, că nulitatea mandatelor de arestare, care face obiectul acestui motiv de casare, nefiind propusă la instanța de fond, nu poate fi propusă pentru prima oară în casație, și, în al doilea rând, că așa cum sunt date mandatele, conțin toate condițiunile și prin urmare și motivarea cerută de lege;

Considerând că, după dispozițiunile art. 736 proced. civilă, cari sunt generale și, ca atare, aplicabile și în materie penală, în lipsă de o altă dispozițiune specială, nulitățile nepropuse la instanțele de fond se vor putea propune d'a dreptul înaintea Curții de casație, atunci când ele privesc ordinea publică legală și nu cer o verificare a elementelor de fapt;

Considerând că, în materie penală, este de principiu că orice dispozițiune de lege prevăzută sub pedeapsă de nulitate este considerată de ordine publică și, ca atare, violarea ei poate fi propusă direct înaintea Curții de casație; că, pe lângă aceasta, libertatea individuală atinge interesul general al societății și formează pentru toți o garanție de ordine publică și, ca atare,

beneficiul ei poate fi reclamat în orice stare a cauzei. Constituția chiar garantează această libertate prin art. 13, stabilind că nimeni nu poate fi arestat, afară de cazul de vină veghiată, decât în puterea unui mandat judecătoresc motivat și comunicat în momentul arestării;

Considerând că nulitatea unui mandat de arestare, din cauza lipsei de forme cerute de lege, nu cere nici o verificare a elementelor de fapt, ci ea se poate vedea din simpla iuspectare a actului;

Că așa fiind, acest motiv de casare poate fi propus direct înaintea Curții de casație;

Considerând că mandatul de arestare fiind o măsură extraordinară, legiuitorul a prevăzut în art. 93 proc. penală că el se poate da numai în circumstanțe grave și când această arestare este indispensabilă instrucțiunii cauzei, sau este reclamată de un interes al siguranței publice; iar prin art. 101 proc. penală, pentru a garanta și mai mult libertatea personală, a prescris că acest mandat să cuprindă nu numai cauza care l-a provocat, calificarea faptului și pedeapsa prevăzută de lege, dar încă să fie și motivat, și toate acestea sub pedeapsă de nulitate;

Având în vedere că, în specie, mandatele de arestare No. 575 și 577 din 3 Martie 1907 în baza cărora sunt deținuți recurenții, după ce arată că aceștia sunt inculpați pentru tentativă de omor, fapt prevăzut și pednat cu pedeapsă criminală de art. 225, 234 și 38 codul penal, adică calificarea faptului și arătarea pedepsei, nu arată nici cauza, adică faptul material comis, nici motivarea luării unei asemenea măsuri așa de riguroase, căci a arăta că: «văzând actele procesului și concluziunile procurorului» înseamnă a nu arăta nimic, adică o lipsă completă de motivare;

Că așa fiind, acest motiv de casare este fondat și, ca atare, arătatele mandate de arestare fiind date cu violarea art. 93 și 101 proc. penală, sunt nule și neavenite;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, SECȚIA II-a

Audiența de la . . . Februarie 1907

Președenția D-lui D. SOFIAN, Președinte

Deciziunea No. 1/907

Smintire de minte.—Art. 449 c. civ. — Legea rurală.

1) După încetarea din viață a unei persoane, actele săvârșite de ea nu mai pot fi atacate pentru smintire de minte, afară de cazurile în cari interdicțiunea a fost cerută sau pronunțată în timpul vieții acelei persoane, și dacă dovada smintelei rezultă chiar din cuprinderea actului ce se atacă.

2) Sătencele pot dobândi prin testamente pământuri clăcășești, căci legea rurală n'a schimbat ordinea succesorală.

Curtea,

Având în vedere în ce privește motivul de anulare a testamentului pentru motiv de smintire de minte;

Văzând art. 449 c. civ. care dispune că după moartea unei persoane actele săvârșite de ea nu mai pot fi atacate pentru motiv de smintire de minte de cât în cazul când interdicțiunea acelei persoane va fi fost pronunțată sau cerută înaintea morții sale, afară de cazul când dovada smintirei rezultă din însuși cuprinsul actului atacat;

Considerând că dispozițiunea articolului 449 c. civ., se aplică atât la actele cu titlu oneros, cât și la acelea cu titlu gratuit, întru cât în sistemul legislațiunii noastre a înlăturat dispozițiunile excepționale ale art. 901 c. Napoleon cererea făcută în urma morții în anulara unui testament pentru motiv de smintea de minte

nu se poate admite de cât numai în cazul și sub condițiunile prevăzute de art. 449 c. civ., care în această materie constituie regula generală;

Că, prin urmare, cu drept cuvânt tribunalul a respins cererea apelantei Elena D. Gafițanu de a stabili starea de smintire a testatorului T. Mihaï. Întru cât dânsa n'a dovedit în prealabil că interdicțiunea acestuia a fost pronunțată sau măcar cerută înainte de moartea lui;

Că astfel fiind, cu drept cuvânt tribunalul a respins acest motiv de anulare a testamentului.

Având în vedere în ce privește motivul invocat astăzi în apel și anume. incapacitatea femeii de a dobândi prin testament pământ rural,

Având în vedere că după cum se stabilește din testamentul defunctului T. Mihaï aflător la dosar, și din însăși recunoașterea apelantei Elena D. Gafițanu, Domnica T. Mihaï posedă pământul în litigiu nu în calitate de impropietărită în virtutea legii rurale, ci în calitate de legatară în baza unui testament al defunctului T. Mihaï;

Că legea rurală neschimbând ordinea succesorală și neexcluzând pe sătențe de la moștenire fie testamentară, fie abintestat al celui impropietărit, restricțiunea prevăzută pentru văduvele fără copii în momentul impropietăririi lor nu poate fi întinsă în afară de cazurile prevăzute în art. 4 din legea rurală de la 1864;

Că astfel fiind, și acest motiv de anulare a testamentului se găsește nefundat;

În consecință, respinge apelul, etc.

(ss) D. Sofian, T. Crivăț, A. Suciu.

NOTA.—Trib. Dorohoi prin sentința civ. 305/906 respinsese și el acțiunea tot prin motivele din prezenta decizie. Această chestiune însă a mai venit dinaintea Curții din Iași care, în majoritate, a consacrat aceeași soluțiune, minoritatea fiind contra și discutând controversa cu un lux de motive¹⁾.

D. Alexandresco adnotând deciziunea Curții, aprobă soluțiunea consacrată de minoritate, soluțiune conformă părerii din comentariul său de drept civil (II, p. 341 urm.).

În sensul că nu e necesar ca interdicțiunea să fi fost pronunțată sau provocată și că dispozițiunea din art. 449 c. civ. nu se aplică de cât la moștenitori: *Duranton*, III, 787; *Valette sar Proudhon*, II, p. 540, n. I; *Aubry et Rau*, I, p. 524, § 127; *Laurent*, V, 323.

În sensul că art. 504 c. civ. nu se aplică la donațiuni și testamente: *Grenier*, Donatinoș, I, 101 sq.; *Toullier*, V, 56; *Duranton*, III, 787, VIII, 135.

În adnotațiunea amintită, d. Alexandresco discută pe larg chestiunea.

În dreptul român, controversa provine din eliminarea art. 901 c. civ. francez care zice: «Pour faire une donation entre-vifs ou un testament, il faut être sain d'esprit». Și Marcade²⁾ comentând art. 901, zice: «Nu e un singur contract, un singur act civil, pentru validitatea căruia să nu trebuiască a fi sănătos la minte... Ce înseamnă deci articolul nostru; și la ce bun să se mai spue că mintea e necesară pentru a dispune cu titlu gratuit?...»

Iată, prin urmare, de ce legiuitorul român n'a mai găsit cu cale să mai traducă un articol ce cuprinde un principiu general și a cărui eliminare nu poate schimba, întru nimic, soluțiunea consacrată de doctrina franceză.

Tot așa, dacă art. 1365 c. civ. ar fi eliminat, soluți-

¹⁾ Curierul judiciar No. 1/905, unde e publicată această deciziune a Curții din Iași, secția II, No. . . din 27 Octombrie 1904.

²⁾ Ediția VII-a, vol. III, despre art. 901, No. 485.

unea nu s'ar schimba întru nimic, căci regula după care vânzătorul poate cere rezoluțiunea vânzării, dacă cumpărătorul nu-î plătește prețul, e o regulă generală consacrată de art. 1021 c. civ.

Iată pentru ce găsim foarte temeinică părerea d-lui Alexandresco, a cărui adnotațiune recentă ne dispensează de a mai reveni asupra acestei controverse.

Dorohoï, Februarie 1907.

Stefan Scriban

JUDECATORIA OCOLULUI TUTOVA

Audiența de la 20 Octombrie 1906

Carte de Judecată civilă No. . . .

Safta I. Sava și alții cu N. Antohe și alții, p. partaj

Sucesiune. — Partaj. — Moartea unuia dintre comoștenitori și copărtași indivizi înainte de a se proceda la tragerea loturilor la sorți. — Lipsa de moștenitori a celui mort, afară de cei-l'alți copărtași. — Dacă în acest caz, acțiunea de partaj are a-și urma cursul așa cum a fost formulată. (Art. 786 c. civil).

In caz când unul dintre comoștenitori și copărtași moare în timpul procesului de partaj, după admiterea partajului în principiu și înainte de a se trage la sorți loturile, singura soluție este că acțiunea să-și urmeze cursul așa cum a fost formulată, determinându-se loturile prin tragere la sorți și rămâind ca copărtașii colaterali să-și exercite în urmă drepturile de punere în posesie și de partaj, și aceasta pentru motivul că, partajul fiind declarativ de proprietate, iar efectele lui urcându-se până în momentul deschiderii succesiunii, proprietatea îi aparține din momentul când moștenitorul indiviz era în viață așa că din acel moment e presupus proprietar exclusiv asupra lotului căzut la sorți.

Judecata,

Asupra acțiunii prin care Safta I. Sava, cu autorizațiunea soțului său I. Sava și Maria V. Antohe, din Avrâmest, cheamă în judecată pe Necula V. Antohe și Vasile Gr. Antohe, cel dintâi reprezentând pe tatăl său V. N. Antohe, cel de al doilea pe tatăl său Gr. Antohe, — pentru a se împărți între ei averea de succesiune rămasă pe urma mamei lor Catrina V. Antohe, căsătorită cu V. Antohe, avere specificată în expunerea în fapt;

Văzând că din actele aflate la dosar și mărturisirile părților în instanță, se constată că succesiunea Catriinei V. Antohe este deschisă prin moarte, că pe urma ei și a soțului au rămas patru copii și anume: reclamantele de azi și autorii părăților din acțiunea de față, deci vocațiunea lor la succesiune e dovedită pentru cele dintâi prin dreptul lor de descendențe directe, pentru cei-l'alți reprezentând pe autorii lor;

Văzând că de asemenea se stabilește că averea a cărei partaj se cere, a făcut parte din patrimoniul autoarei comune; că, deci, potrivit art. 650 și urm. și 728 și urm. C. civ., toate condițiunile cerute pentru exercițiul acțiunii de partaj sunt îndeplinite și nimic nu se opune la admiterea lui definitivă prin tragerea la sorți a loturilor;

Văzând însă că, în cursul instanței, unul dintre copărtași și anume pârâtul Necula V. Antohe încetează din viață, după ce acțiunea de partaj a fost admisă în principiu, rămânând și definitivă prin neapelare, — iar în urma lui nu rămâne succesori direcți, și singurii moștenitori sunt cele-l'alte părți din proces, în calitate de colaterali;

Văzând că acesta fiind situațiunea, rămâne a se ști, care este soluțiunea ce trebuie dată cu privire la partea de succesiune a decedatului pârât Necula V. Antohe;

În primul moment chestiunea pare insolubilă, căci a continua acțiunea de partaj ast-fel cum a fost formulată și cum a fost rezolvată prin hotărîrea de admitere în principiu înseamnă a atribui unei persoane moartă fără reprezentanți o avere oare-care. A modifica acțiunea de admitere în principiu e inadmisibil în drept, de oare-ce acea hotărîre a rămas definitivă și a căpătat autoritatea lucrului judecat, în cât ea rămâne în picioare cu dispozițiunea ei ca averea succesorală să se dividă în patru loturi între succesorii desemnați, între cari și cel mort în cursul instanței. A introduce în cauză pe cei-l'alți copărtași și în calitate de succesori colaterali ai lui N. V. Antohe, înseamnă a rezolva un partaj și o petițiune de hereditate printr'o aceeași hotărîre, ceea-ce e inadmisibil în drept. Și apoi, în fapt, ar fi imposibil, căci patrimoniul succesiunii lui N. V. Antohe nu este determinat, el este încă indivis și cu patrimoniul autoarei comune nu se poate confunda pentru a forma o singură succesiune, de oare-ce dreptul său a fost deschis și valorificat prin introducerea acțiunii și admiterea partajului în principiu;

La aceasta s'ar opune și o altă chestiune, și anume, dacă cei-l'alți copărtași din acțiunea de partaj ar fi citați în cauză ca moștenitori ai lui, ei fiind niște colaterali și neputând exercita acțiunile relative la o succesiune fără o prealabilă punere în posesie de justiție, ei n'ar putea-o obține, căci drepturile lui N. V. Antohe, sunt recunoscute în principiu dar nedeterminate în fapt, întru cât tragerea la sorți a loturilor nu s'a efectuat, așa că nu se știe asupra cărui patrimoniu să se ceară punerea în posesie;

Văzând că s'ar părea la prima reflexie că nimic nu s'ar opune ca colateralii, comoștenitori în acțiunea de partaj, să fie citați în cauză ca succesori ai lui N. V. Antohe, de oare-ce succesiunea lui ar rămâne distinctă cu patrimoniul ei propriu, anume determinat și atribuit colectiv colateralilor, rămânând a exercita punerea în posesie cu ocazia partajului acestei averi. Însă, punerea în posesie de către justiție de care vorbește art. 653 C. civ. nefiind de cât o recunoaștere în drept a calității de moștenitor, ea s'ar face pe o cale care nu este recunoscută de lege; căci, prin hotărîrea de partaj, care ar atribui colectiv colateralilor lotul lui N. V. Antohe, implicit și virtual li s'ar recunoaște calitatea de moștenitori în drept, fără ca prealabil să fi achitat taxele succesiunii. Și ei nu vor mai avea nevoie, cu ocaziunea partajului averei lui N. V. Antohe, să ceară punerea în posesie, deci recunoașterea calității de moștenitori, căci vor putea opune cu succes prima hotărîre de partaj. Și chiar dacă ipotetic am admite că ei ar putea fi supuși la această formalitate cu ocaziunea celui de al doilea partaj, ea nu ar putea avea loc de cât în cazul când sunt mai mulți colaterali, cari ar avea nevoie să ceară o eșire din indiviziune, când însă este un singur colateral el nu mai are nevoie să recurgă la acțiunea de partaj, pentru ca cu acea ocaziune să i se poată cere punerea în posesie și, de sigur, principiile de drept nu pot fi modificate după spețe;

Văzând că singura soluție pe care o credem posibilă, este aceea care ar decurge din efectele declarative ale partajului și din distincțiunea legiuitorului, care urcă efectele lui până în momentul deschiderii succesiunii;

În acest caz, hotărîrea de admitere în principiu neputând fi modificată pentru a confunda patrimoniul lui N. V. Antohe cu al Catriinei N. Antohe, de oare-ce ne găsim în fața unei hotărîri definitive, pe de o parte, și pe de alta, pentru că dreptul său personal a fost deschis și valorificat prin hotărîrea de admitere în principiu;

În sfârșit, neputând cita nici pe colaterali și cu calitatea de succesori, pentru motivele arătate, rămâne a se urma cursul acțiunii de partaj ast-fel cum a fost formulată, făcându-se tragerea la sorți pe patru loturi și determinându-se ast-fel lotul defunctului N. V. Antohe rămâne ca cei-l'alți copărtași colaterali să-și di-

vidă prin osebită acțiune acel lot după ce vor cere punerea în posesie;

La această soluțiune, credem că nu se opune nici un principiu, de oare-ce prin aceasta nu atribuim unei persoane inexistente un patrimoniu oare-care, de oare-ce prin efectul declarativ al partajului, dreptul său de proprietate se ridică până în momentul deschiderii succesiunii, deci, în momentul când N. V. Antohe era în viață, când era susceptibil de drepturi și datorii;

Fie-care din cele două succesiuni rămân ast-fel distincte cu patrimoniul lor propriu, putând părțile a-și exercita pe căile comune, drepturile lor;

Văzând și rezultatul tragerei la sorți a loturilor efectuată azi și considerând și dispozițiunile art. 786 C. civ. și 89 L. Jud. de pace;

Pentru aceste motive judecata admite, etc.

Judecător (s) C. Orănescu.

COMISIUNEA DE APEL A CAPITALI PE 1907

Audiența dela 20 Martie 1907

Președinția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

P. C. Spandonidis cu Fiscul pentru taxa de represalii

Contribuțiunii directe. — Autoritatea lucrului judecat. —

Dacă ea există în materie de contribuțiunii directe. — Dacă există lucru judecat și atunci când la prima cerere nu s'a adus dovezi suficiente pentru valorificarea drepturilor deduse în judecată. — (Art. 1201 c. civil).

In principiu, legile fiscale, fiind legi de excepțiune, or de câte ori aceste legi nu prevăd ceva, trebuie a recurge, pentru rezolvarea cesțiunilor deduse judecăței, la dreptul comun.

Astfel, este lucru judecat, după art. 1201 c. civil, când a doua cerere în judecată are același obiect și este între aceleași părți; că doctrina și jurisprudența interpretând această dispoziție sunt unanime a recunoaște că e lucru judecat pentru a doua cerere chiar când la prima cerere nu s'au adus dovezi suficiente pentru valorificarea drepturilor deduse în judecată.

S'au ascultat din partea apelantului P. C. Spandonidis d-l avocat N. Ath. Popovici, iar din partea Fiscului d-l Inspector financiar Herișescu;

Comisiunea,

Asupra apelului d-lui P. C. Spandonidis, făcut prin petiția înregistrată la No. 46029/907 prin procuratoarele Zlatcu P. Spandonidis, în contra proceselor verbale de constatare a comisiunii comunale de prefaceri cu data din 12 Februarie 1907, prin care este impus la taxa de represalii pentru imobilele din Str. Cercului 16, Dumitru Racoviță 43 și 45, Iancului 16 și Rondă 40;

Având în vedere că din desbaterile urmate în instanță și actele prezentate de părți se constată că d-l P. C. Spandonidis, cu ocazia judecării unui alt proces privitor la imobilele din Str. T. Vasilescu No. 11 și Str. Fundătura Vaselor No. 24 din București, Comisiunea de apel prin decizia sa cu No. . . . din 1 Martie 1907, a respins apelul său și a stabilit că este supus grec;

Având în vedere că Fiscul prin d-l inspector financiar Herișescu, înainte de a discuta fondul, susține că Comisiunea de apel nu ar mai avea cădere a judeca din nou naționalitatea apelantului, întru cât această Comisiune prin decizia cu No. . . . din 1 Martie 1907 a judecat că este supus grec, și opune în această afacere autoritatea lucrului judecat;

Având în vedere că d-l P. C. Spandonidis prin d-l avocat N. Ath. Popovici se opune la această cerere și

susține, în primul rând, că nu poate fi vorba de autoritatea lucrului judecat, de oare ce, la prima cerere, neaducând dovezi suficiente comisiunea de apel, cu drept cuvânt, nefăcându-și convingerea, i-a respins apelul; astăzi deducându-se din nou în judecată aceiași cesțiune, are destule probe să facă dovada până la e-vidență că nu este supus grec și, în al doilea rând, din moment ce nu este autoritatea lucrului judecat, în dovedirea apelului prezintă: 1) Pașaportul cu No. 1276 din 12 Ianuarie 1902 și Certificatul cu No. 107/907 eliberat de Consulatul general Otoman din București, din care se constată că este născut în Macedonia în Menelik (Salonic) supus Otoman;

Având în vedere că, în principiu, legile fiscale, fiind legi de excepțiune, ori de câte ori când aceste legi nu prevăd ceva, trebuie a recurge, pentru rezolvarea cesțiunilor deduse judecăței, la dreptul comun, codul civil;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 1201 c. civil, este lucru judecat când o a doua cerere în judecată are același obiect și este între aceleași părți. Că doctrina și jurisprudența, interpretând această dispoziție a legii, sunt unanime în a recunoaște că este autoritatea lucrului judecat pentru a doua cerere, când la prima cerere nu ai adus dovezi suficiente pentru a fi valoarea drepturilor deduse în judecată, și cu drept cuvânt, căci cum probele sunt infinite de multe și variate, dacă partea ar fi în drept ori de câte ori ar descoperi vre-o probă a pune din nou afacerea în discuție, nu ar mai fi nici o dată lucru judecat. Este adevărat că prin aceasta se poate întâmpla, une-ori, ca partea să nu aibă la îndemână în timp util proba cererei sale, că mai târziu o descopere și din cauza aceasta ar suferi o nedreptate, dar, interesul său trebuie să cedeze interesului general. (Vezi *De la chose jugée en matière civile* par P. Lacoste, pag. 124, paragraful 390);

Având în vedere că din deciziunea Comisiunii de apel No. . . . din 1 Martie 1907 se constată că apelantul P. C. Spandonidis făcând apel contra decisiunilor comisiunii comunale din suburbia Pantelimon și Precupeții-Vechi cu No. 12 și 93/907, tot pentru taxa de represalii, Comisiunea de apel, cercetând zisul apel a găsit în suverana apreciere că apelantul nu face dovadă completă a naționalității sale pretinsă de supus Otoman;

Că dar, așa fiind, Comisiunea de apel găsește că există autoritatea lucrului judecat, și deci, din această privință cată a i se respinge apelul ca nefundat;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte P. Hagiopol, Comisiunea respinge apelul, etc.

(ss) P. Hagiopol, P. Millo, G. I. Moteanu

Secretar (s) Plăiașu.

A apărut:

In Tipografia «Curierului Judiciar» Ediția III-a
Legea și procedura electorală pentru Camera și Senat, consiliul comun al și județean, cu textul noilor modificări introduse în 1907 cu privire la permanența listelor electorale, adnotată cu jurisprudența Inaltei Curți de casație până la zi, de d-l George St. Bădulescu, prim-grefier la Inalta Curte de casație. Prețul: 3 lei broșat; 4 lei legat flexibil în pânză.

Comandele se primesc la «Curierul Judiciar».

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mază investite cu ștampila, *Curierul Judiciar*.